

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 24. august 2020. godine
Br.ref.:AGJ 1610/20

PRESUDA

u

slučaju br. KI214/19

Podnosilac

Murteza Koka

**Ocena ustavnosti rešenja Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda Kosova
od 23. jula 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Murteza Koka iz Đakovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), kojeg zastupa Prenk Pepaj, advokat iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 23. jula 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se navodi da su podnosiocu zahteva povređena prava koja su zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac zahteva takođe zahteva da Sud ne objavi njegov identitet.

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, na članovima 22. [Procesuiranje podneska] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosova (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim Sudom

6. Dana 25. novembra 2019. godine, Ustavni Sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud) je primio zahtev podnosioca, koji je on podneo putem pošte dana 21. novembra 2019. godine.
7. Dana 27. novembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Gresa Caka-Nimani (članovi).
8. Dana 20. decembra 2019. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da podnese Sudu obrazac zahteva Suda, kao i ovlašćenje koje potvrđuje da on zastupa podnosioca zahteva pred Sudom.
9. Dana 13. januara 2020. godine, Sud je primio od zastupnika podnosioca zahteva, putem pošte, obrazac zahteva, neke dokumente koji su već bili podneti u

inicijalnom zahtevu kao i jedno generalno ovlašćenje kojim je podnosilac zahteva ovlastio svog zastupnika *“...da me uopšteno zastupa u svim sudskim i upravnim postupcima.”*

10. Dana 27. januara 2020. godine, Sud je ponovo zatražio od zastupnika podnosioca zahteva da podnese Sudu ovlašćenje koje potvrđuje da on zastupa podnosioca zahteva pred Sudom.
11. Dana 5. februara 2020. godine, Sud je primio od zastupnika podnosioca zahteva ovlašćenje, koje nije bilo validno za zastupanje podnosioca pred Sudom, budući da je dokument bio kopija ovlašćenja koje je potpisao podnosilac zahteva, gde se može videti lični broj podnosioca zahteva, ali nije prikazan njegov identifikacioni dokument.
12. Dana 27. februara 2020. godine, Sud je tražio od zastupnika podnosioca zahteva da podnese Sudu ovlašćenje overeno kod javnog beležnika, kojim se bez sumnje dokazuje da je zastupnik ovlašćen da zastupa podnosioca zahteva pred Sudom, kao i kopiju identifikacionog dokumenta podnosioca zahteva.
13. Dana 16. marta 2020. godine, Sud je primio ovlašćenje overeno kod javnog beležnika, kojim se dokazuje da je zastupnik ovlašćen da zastupa podnosioca zahteva pred Sudom.
14. Dana 26. marta 2020. godine, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva.
15. Istog dana, Sud je tražio od Osnovnog suda da obavesti Sud *“o radnjama koje je preduzeo Osnovni sud u Đakovici, pošto je slučaj u vezi sa podnosiocem zahteva [vezano za dozvoljenost revizije] ponovo vraćen Osnovnom sudu u Đakovici od strane Apelacionog suda Kosova rešenjem [Ac. br. 3860/18] od 12. marta 2019. godine”*.
16. Dana 5. maja 2020. godine, Osnovni sud je podneo Sudu kompletan dosije predmeta C. br. 38/2020 koji se odnosi na KI214/20, ali nije odgovorio na pitanje koja je postavio Sud.
17. Dana 10. juna 2020. godine, Sud je vratio dosije predmeta Osnovnom sudu i ponovo tražio da poslednje navedeni:

“Obavesti Ustavni sud o radnjama koje je preduzeo Osnovni sud u Đakovici, pošto je slučaj ponovo vraćen na presuđivanje od strane Apelacionog suda Kosova rešenjem [Ac. br. 3860/18] od 12. marta 2019. godine.

Konkretno, da li je, nakon što je slučaj ponovno vraćen na presuđivanje od strane Apelacionog suda Kosova rešenjem [Ac. br. 3860/18], Osnovni sud u Đakovici:

- 1) *doneo bilo koju odluku prema nalazima rešenja [Ac. br. 3860/18] Apelacionog suda Kosova; ili*
- 2) *samo prosledio predmet kao takav na razmatranje prema reviziji Vrhovnom sudu Kosova.”*

18. Istog dana, Sud je obavestio opštinu Đakovica o registraciji zahteva i obavestio poslednje navedenu da može da podnese komentare, ako ih ima, u vezi sa zahtevom podnosioca.
19. Dana 2. jula 2020. godine, Sud je primio komentare opštine Đakovica u vezi sa zahtevom.
20. Dana 3. jula 2020. godine, Sud je primio od opštine Đakovica podnesak sa prepravkama komentara koje je Sud primio 2. jula 2020. godine.
21. Dana 7. jula 2020. godine, Osnovni sud, odgovarajući na pismo Suda od 10. juna 2020., obavestio je Sud da je nakon što je Apelacioni sud vratio slučaj C.nr.38/2012, ročište je zakazano za 05.08.2020.
22. Dana 13. jula 2020. godine, Sud je ponovo tražio od Osnovnog suda da odgovori na pitanja koja je Sud postavio u dopisu od 10. juna 2020. godine, kao i da podnese Sudu kompletan dosije navedenog predmeta.
23. Dana 20. jula. 2020. godine, Osnovni sud je dostavio svoj odgovor rekavši da *“u ovom slučaju Osnovni sud u Đakovici nije donio nikakvu odluku, prema nalazima odluke AC.nr. 380/18 Apelacionog suda [...], ali izvršeno je samo glavno suđenje, kao što sam vas obavestio u dopisu od 06.07.2020”*.
24. Dana 29. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu prihvatljivost zahteva.
25. Istog dana, Sud je, jednoglasno, proglasio zahtev prihvatljivim; i da je *i)* došlo do povrede člana 31. Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima; *ii)* da nije neophodno da se razmatra da li je došlo do povrede člana 24. i člana 46. Ustava Republike Kosovo; *iii)* da se rešenje Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda Kosova od 23. jula 2019. godine i rešenje Ac.nr. 3860/18 Apelacionog suda od 12. marta 2020. godine, ukidaju; *iv)* da su presuda AC. br. 3332/2013 Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine i presuda C. br. 38/2012 Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine konačne i obavezujuće, i kao takve *res judicata*; *v)* odbija se zahtev za neobjavljivanje identiteta.

Pregled činjenica

26. Dana 8. marta 2006. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv Opštine pred Opštinskim sudom u Đakovici (u daljem tekstu: Opštinski sud), u vezi sa potvrđivanjem imovinskog prava nad nepokretnom imovinom po kulturi kuća u površini od 0-06-92 ha, temelja u površini od 0-00-090 ha i trajnog korisnika nepokretne imovine po kulturi dvorište u površini od 0-06-46 ha, sve to u ukupnoj površini od 0-08-28 ha, deo nepokretne parcele koja je registrovana kao parcela br. 4380/2, po posedovnom listu br. 856, KO Đakovica -J. Grad (u daljem tekstu: sporna imovina). U tužbi je navedeno da je vrednost spora 200.00 evra.

27. Dana 16. jula, podnosilac zahteva je proširio tužbu gde je uvrstio kao tuženog i lice M.U.B.
28. Dana 4. juna 2010. godine, Opštinski sud je, presudom [C. Br. 124/06], usvojio tužbu podnosioca zahteva u potpunosti i potvrdio da je podnosilac zahteva vlasnik sporne imovine.
29. Na presudu Opštinskog suda [C. br. 124/06], Opština je izjavila žalbu Okružnom sudu u Peći zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
30. Dana 10. januara 2012. godine, Okružni sud u Peći je, rešenjem [Ac. br. 9/2011], ukinuo presudu Opštinskog suda [C. br. 124/06] i predmet vratio na ponovno odlučivanje.
31. Dana 30. aprila 2013. godine, u ponovljenom postupku Osnovni sud u Đakovici je, presudom [C. Br. 38/12], ponovo usvojio tužbu podnosioca zahteva i potvrdio da je podnosilac zahteva vlasnik sporne imovine. Vrednost spora koja je bila zabeležena u ovoj presudi je iznosila 200.00 evra.
32. Protiv presude Osnovnog suda u Đakovici, Opština je uložila žalbu Apelacionom sudu, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
33. Dana 24. aprila 2018. godine, Apelacioni sud je, presudom [AC. br. 3332/2013], odbio žalbu Opštine i potvrdio presudu Osnovnog suda [C. br. 38/12]. Vrednost spora koja je bila zabeležena u ovoj presudi je iznosila 200.00 evra.

Postupak u vezi sa revizijom opštine Đakovica na presudu Apelacionog suda [AC. br. 3332/2013] i presudu [C. br. 38/12] Osnovnog suda

34. Na presudu Apelacionog suda [AC. br. 3332/2013], Opština je preko Osnovnog suda podnela reviziju Vrhovnom sudu.
35. Podnosilac zahteva je podneo odgovor na reviziju, osporavajući, između ostalog, dozvoljenost revizije, budući da je, prema njemu, vrednost spora iznosila 200.00 evra, dok na osnovu člana 211, stav 3 Zakona o parničnom postupku, revizija nije dozvoljena ukoliko vrednost predmeta spora ne prelazi sumu od 3000.00 evra.
36. Dana 19. jula 2019. godine, Osnovni sud je, rešenjem [C. br. 38/2012], odbacio reviziju Opštine, kao nedozvoljenu, sa obrazloženjem da je vrednost spora tužbe i predmetnog tužbenog zahteva bila određena na 200.00 evra, a ne preko vrednosti koja je propisana u članu 211, stav 3 ZPP-a, 3000.00 evra.
37. Na rešenje Osnovnog suda [C. br. 38/2012] od 19. jula 2019. godine, Opština je izjavila žalbu Apelacionom sudu zbog bitnih povreda odredaba parničnog

postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog stanja.

38. Dana 12. marta 2019. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [Ac. br. 3860/18], usvojio, kao osnovanu, žalbu Opštine i predmet vratio na presuđivanje i ponovno odlučivanje. Apelacioni sud je obrazložio da je prvostepeni sud trebao, na osnovu člana 36. ZPP-a prema službenoj dužnosti, verifikovati vrednost spora navedenog u tužbi, a zatim da donese rešenje o određivanju vrednosti spora. U ovom slučaju, vrednost spora koja se traži u tužbi i tužbenom zahtevu je mnogo manja suma nego što zapravo jeste. Apelacioni sud je, dalje, obrazložio da je prvostepeni sud u suprotnosti sa članom 36. ZPP-a nastavio postupak sa malom sumom spora u odnosu na realnu sumu, dok Opštini nije omogućeno da predstavi vanredno pravno sredstvo, reviziju. Apelacioni sud je istakao da se *“prvostepeni sud u ponovljenom postupku upućuje da postupa u skladu sa članom 219. ZPP-a, a da zatim reviziju zajedno sa spisima predmeta u zakonskom roku prosledi Vrhovnom sudu [...]”*.
39. U originalnom dosijeu predmeta nema nijednog dokaza da je Osnovni sud postupio po nalogu Apelacionog suda *“da donese rešenje o utvrđivanju vrednosti spora”* ili da je doneo bilo koju odluku nakon rešenja [Ac. br. 3860/18], već je prosledio spisa predmeta Vrhovnom sudu da odlučuje u vezi sa revizijom.
40. Dana 23. jula 2019. godine, Vrhovni sud je, rešenjem Rev. br. 195/2019, usvojio, kao osnovanu, reviziju, ukinuo presudu AC. br. 3332/2013 od 26. aprila 201. godine Apelacionog suda i presudu C. br. 38/2012 od 30. aprila 2013. godine Osnovnog suda i predmet vratio na presuđivanje, između ostalog, *“iz razloga što je izreka presude u suprotnosti sa obrazloženjem presude i da obrazloženje ne sadrži dovoljno ubedljivih, činjeničnih i pravnih razloga za odlučujuće činjenice da bi se odlučilo o ovom pravnom pitanju. Takođe, zbog nepravilne istrage, prvostepeni sud je pogrešno primenio materijalno pravo”*. Vrhovni sud nije razmotrio navod podnosioca zahteva pokrenut u njegovom odgovoru na reviziju u vezi sa nezakonitošću revizije zbog određene sume tužbe od 200,00 evra.

Navodi podnosioca zahteva

41. Podnosilac zahteva navodi da je u osporenoj odluci Vrhovni sud počinio povredu njegovog prava na pravično i nepristrasno suđenje, koje je zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP-a, prava na jednakost pred zakonom, kao i prava na zaštitu imovine koja su zagarantovana članovima 24. i 46. Ustava.
42. Podnosilac zahteva navodi da je *“Apelacioni sud [...], [osporenom odlukom], usvojio kao osnovanu žalbu [Opštine] i predmet je vratio [Osnovnom] sudu na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje. [...] Osnovni sud [...], je prosledio spise predmeta Vrhovnom sudu [...], zato što nije mogao da deluje po predlozima Apelacionog suda, zato što je to Rešenje bilo u suprotnosti sa zakonskim odredbama, jer bi bilo kakva radnja Osnovnog suda u Đakovici, po rešenju Apelacionog suda, bila protivzakonita”*.

43. Stoga, podnosilac zahteva tvrdi da je *“rešenje Vrhovnog suda Kosova protivzakonito, zato što [...] je doneto u suprotnosti sa članom 211.3 Zakona o parničnom postupku, jer je u ovom konkretnom slučaju vrednost spora bila 200.00 (dve stotine) evra, stoga, na osnovu člana 211.3 ZPP “izričito je predviđeno: „Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima ..., ukoliko vrednost predmeta spora navedeno u tužbi tužioca ne prelazi sumu od 3.000.00 (tri hiljade) evra.”*
44. U vezi sa ovim, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud nije imao pravo da razmatra reviziju, budući da je ista nedozvoljena, i nije obrazložio njegovu tvrdnju koja je podneta u odgovoru na reviziju u vezi sa vrednošću spora, naglašavajući da se *“Vrhovni sud Kosova u napadnutom Rešenju nije izjasnio u vezi sa tvrdnjama [podnosioca zahteva] u odgovoru na reviziju od 11. juna 2018. godine”*.
45. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da utvrdi da je njegovo pravo na pravično suđenje, pravo na jednakost pred zakonom i pravo na zaštitu imovine povređeno od strane Vrhovnog suda, kao i da poništi osporenu odluku.

Komentari opštine Đakovica

46. Opština Đakovica je u svom odgovoru u vezi sa zahtevom istakla da je prema osporenom rešenju, stvar podnosioca zahteva ponovo vraćena Osnovnom sudu i da do danas poslednje navedeni nije odlučio po preporukama Vrhovnog suda, stoga je zahtev podnosioca preuranjen.
47. Što se tiče sume spora, opština Đakovica ističe da je zabrana podnošenja revizije zbog male sume nezakonita, jer je to učinjeno zbog nepravednih postupaka podnosioca zahteva, budući da se u ovom slučaju radi o površini od ukupno 8 ari, stoga, sumnja se da su sudovi dozvolili sprovođenje sudskih postupaka sa ovom malom vrednošću spora. Prema opštini Đakovica, redovni sudovi su imali službenu obavezu da ne dozvole da se sprovede postupak sve dok tužilac ne bude precizan - povećanje vrednosti spora. Stoga, Opština tvrdi da zbog postupaka podnosioca zahteva ne može da se naškodi Opštini i da joj se izgubi pravo na reviziju.
48. Shodno tome, Opština traži da se zahtev podnosioca proglasi neprihvatljivim.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-006 o parničnom postupku o izmenama i dopunama Zakona br. 04/L-118

“Član 36

Ukoliko tužitelj nije uopšte pomenio vrednost predmeta spora u tužbi podnetoj sudu, ili ukoliko je on predstavio veoma visoku ili mnogo nižu vrednost nego što je ona stvarno, onda sud prema službenoj dužnosti ili prema (prapsimit), optužene stranke, najkasnije na pripremnom ročištu, ako ono nije održano, onda na ročištu za glavnu raspravu pravnog pitanja, ali pre nego što počne razmatranje glavnog pitanja, brzo i na prikladan

način će odrediti , odnosno će verifikovati tačnost vrednosti date tužbi od stranke tuženika. U ovakvim slučajevima sud odlučuje rešenjem protiv kojeg se ne dozvoljava žalba.
[...]

Član 211

[...]
211.3 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim odnosima u kojima se tužbeni zahtev ne odnosi na novčane zahteve, na predaju stvari ili na ispunjavanje neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora navedenog u tužbi tužioca ne prelazi sumu od 3,000 evra.
[...]

Član 218

1. Revizija koja je podneta po isteku roka, nedozvoljena ili nepotpuna, prvostepeni sud odbacuje rešenjem bez održavanja sudske rasprave. 2. Revizija je nedozvoljena ako:
a) podnese lice koje nije ovlašćeno za podnošenje revizije;
b) ako reviziju podnese lice koje je povuklo reviziju;
c) ako lice koje podnese reviziju nema neki interes za njeno podnošenje;
d) ako je revizija podneta protiv presude, protiv koje prema zakonu ne može da se podnese.

Član 219

219.1 Jedan primerak na vreme podnete revizije, potpune i dozvoljive prvostepeni sud u roku od sedam dana dostavlja protivničkoj stranki.
219.2 Protivnička stranka ima pravo da u roku od sedam dana od dana kada je revizija predate prvostepenom sudu podnese odgovor na reviziju.
219.3 Nakon što pristigne odgovor na reviziju ili nakon isteka roka za odgovor , reviziju i odgovor , prvostepeni sud upućuje revizionom sudu , zajedno sa dosijeom predmeta u roku od sedam dana putem drugostepenog suda.
[...]

Član 221

Zakasnelu, nepotpunu i nedozvoljivu reviziju rešenjem odbacuje revizioni sud , ukoliko jednu takvu stvar nije učinio prvostepeni sud u okviru njenih ovlašćenja (član 218 ovog zakona).
[...]"

Prihvatljivost zahteva

49. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom.
50. U tom smislu, Sud se, pre svega, poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

51. Sud, takođe, razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su zatraženi u članovima: 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...].”

52. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je pojasnio akt javnog organa čiju ustavnost osporava, konkretnije rešenje Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda Kosova od 23. jula 2019. godine, precizirao je ustavna prava za koja navodi da su mu povređena osporenim odlukom i podneo je zahtev u predviđenom roku.
53. Što se tiče iscrpeljenja pravnih sredstava, Sud podseća da opština Đakovica ističe da je stvar podnosioca zahteva vraćena Osnovnom sudu i da do danas poslednje navedeni nije odlučio prema preporukama Vrhovnog suda, stoga, zahtev podnosioca je preuranjen.
54. Međutim, Sud ističe da što se tiče bitne stvari na koju se podnosilac zahteva žali, a koja se odnosi na dozvoljenost revizije kao rezultat vrednosti spora, podnosilac zahteva nema drugo pravno sredstvo kojim bi se mogao žaliti na odluku Vrhovnog suda.

55. To zbog činjenice jer nakon što je Vrhovni sud rešenjem [Rev. br. 195/2019] ponovo vratio slučaj na presuđivanje Osnovnom sudu, Osnovni sud je obavezan da ponovo razmotri slučaj u vezi sa imovinskim pravom na spornu imovinu i ne može ponovo da preispita dozvoljenost revizije koju je Opština podnela Apelacionom sudu. Osnovni sud nije više nadležan da rešava navode podnosioca zahteva u pogledu dozvoljenosti revizije predstavljene u njegovom odgovoru na reviziju.
56. Osnovni sud je mogao da izvrši takvu ocenu nakon što je Apelacioni sud Kosova ponovo vratio slučaj na presuđivanje rešenjem [Ac. br. 3860/18] od 12. marta 2019 godine. Međutim, u tom slučaju, Osnovni sud je odlučio da reviziju prosledi Vrhovnom sudu i da ne odlučuje o njenoj dozvoljenosti, kao što je to predložio Apelacioni sud rešenjem [Ac. br. 3860/18]. Takođe o dozvoljenosti revizije predstavljene u odgovoru na reviziju podnosioca zahteva nije odlučivao ni Vrhovni sud.
57. Shodno tome, Sud nalazi da je podnosilac u vezi sa svojim zahtevom iscrpeo pravna sredstva koja su predviđena zakonom.
58. Sud takođe utvrđuje da zahtev podnosioca ispunjava uslove prihvatljivosti propisane u stavu (1) pravila 39. Poslovnika. Isti ne može da se proglasi neprihvatljivim na osnovu uslova koji su propisani u stavu (3) pravila 39. Poslovnika.
59. Štaviše, Sud takođe ocenjuje da ovaj zahtev nije očigledno neosnovan u skladu sa stavom (2) pravila 39. Poslovnika i shodno tome, zahtev treba da se proglasi prihvatljivim (vidi, i slučaj Evropskog suda za ljudska prava: *Alimuçaj protiv Albanije*, zahtev br. 20134/05, presuda od 9. jula 2012. godine, stav 144).

Meritum zahteva

60. Sud podseća da se podnosilac zahteva žali da je Vrhovni sud osporenim odlukom, odlučujući po reviziji koju je podnela opština Đakovica, ukinuo presudu [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine i presudu [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine, kojima mu je potvrđeno pravo vlasništva nad spornom imovinom, a predmet je vratio na ponovno suđenje. Međutim, on tvrdi da protiv presude [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine, revizija nije bila dozvoljena s obzirom da je vrednost spora prema sudskim odlukama redovnih sudova bila 200,00 evra, dakle ispod iznosa od 3000.00 evra koji je predviđen u članu 211, stav 3 ZPP-a.
61. Stoga, on tvrdi da je osporena odluka Vrhovnog suda, kojom je slučaj odlučan preko presude [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine, koja je postala pravosnažna presudom [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine, ponovo vraćena na odlučivanje o meritumu Osnovnom sudu bez obrazloženja o dozvoljenosti revizije prema navodima predstavljenim u odgovoru podnosioca zahteva na reviziju, i time on tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i

članom 6. EKLJP-a, kao i pravo na jednakost pred zakonom i pravo na zaštitu imovine zagarantovano članovima 24. i 46. Ustava.

62. Sud ističe da prema svojoj sudskoj praksi i praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), prema kojoj je na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava sud obavezan da tumači ljudska prava, samom Sudu pripada da okarakteriše činjenice slučaja u odnosu na ustavne norme i ne obavezuje ga karakterizacija podnosioca zahteva (vidi, slučaj Suda: KO171/18, podnosilac zahteva: *Ombudsman* ocena ustavnosti članova 2, 3 (stav 1, podstavovi 2, 3 i 4), 4 (stav 1), 6, 7 (stav 1, podstavovi 2, 3 i 4), 11 (stav 3), 18, 19 (stavovi 5, 6, 7 i 8), 20 (stav 5), 21, 22, 23, 24 i 25 (stavovi 2 i 3) Zakona br. 06/L-048 o Nezavisnom nadzornom odboru za civilnu službu Kosova, presuda od 25. aprila 2019. godine, stav 148; vidi, takođe: slučaj ESLJP-a, *Guerra i drugi protiv Italije*, presuda od 19. februara 1998. godine, stav 44).
63. U ovom slučaju, Sud primećuje da se podnosilac zahtev u suštini žali da je Vrhovni sud osporenim odlukom ponovo otvorio presudu [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine, koja je postala konačna – *res judicata* presudom [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine, pošto protiv nje nije dozvoljeno podnošenje revizije jer je vrednost spora predstavljena u sudskim odlukama bila 200.00 evra, dok revizija u skladu sa članom 211, stav 3 ZPP-a nije dozvoljena ukoliko je suma spora ispod iznosa od 3000.00 evra i o tome nije naveo nikakvo obrazloženje.
64. Dok s druge strane, opština Đakovica, kao strana pogođena osporenim odlukom, tvrdi da se u ovom slučaju radi o spornoj imovini u ukupnoj površini od 8 ari, i nesporno je da je vrednost sporne imovine veća od 3000,00 evra, i to čini reviziju dozvoljenom. Opština ne dovodi u pitanje činjenicu da je tokom čitavog postupka iznos spora koji se pojavljivao u sudskim odlukama bio 200,00 evra, ali naglašava da su redovni sudovi imali obavezu *ex-officio* da isprave sumu spora i da Opština ne može da bude kažnjena da koristi pravno sredstvo revizije zbog postupaka podnosioca zahteva koji je predstavio u tužbi nerealnu vrednost sporne imovine tokom postupaka i redovnih sudova koji nisu *ex-officio* ispravili iznos spora tokom postupaka koji su sprovodili.
65. U tom smislu, Sud će u nastavku oceniti da li je Vrhovni sud osporenim odlukom povredio pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje u vezi sa pravnom sigurnošću i poštovanjem konačne i obavezujuće sudske odluke koja je postala *res judicata*.
- (i) Opšta načela u vezi sa pravom na pravnu sigurnost i poštovanjem konačne sudske odluke, kao što je razvijeno sudskom praksom Suda i ESLJP-a**
66. Sud podseća da pravo na pravično suđenje zahteva da se stvar koja je postala *res judicata* smatra nepovratnom u skladu sa principom pravne sigurnosti (vidi, slučaj Suda KO122/17, podnosilac zahteva: *Česká Exportní Banka A.S.*, ocena ustavnosti rešenja Ae. br. 185/2017 Apelacionog suda od 11. avgusta 2017. godine i rešenja IV. EK. C. br. 273/2016 Osnovnog suda u Prištini od 14. juna 2017. godine, presuda od 18. aprila 2018. godine, stav 149; vidi i slučaj ESLJP-

a: *Brumărescu protiv Rumunije*, zahtev br. 28342/95, presuda od 28. oktobra 1999. godine).

67. Sud podseća da su Sud i ESLJP dali definiciju koncepta *res judicata*, navodeći da: „*Prema Objašnjavajućem izveštaju za protokol br. 7, koji se odnosi na Evropsku konvenciju o međunarodnoj valjanosti krivičnih suđenja, „odluka je konačna, 'ako je, prema tradicionalnom izrazu, dobila snagu res judicata. To je slučaj kada je odluka neopoziva, što znači kada ne postoji drugo uobičajeno pravno sredstvo ili kada su strane iscrpele ta pravna sredstva ili dozvolile da rok istekne bez upotrebe“* (vidi slučaj Suda: KO122/17, citiran gore, stav 150; vidi i slučaj: *Nikitin protiv Rusije*, zahtev br. 50178/99, ESLJP, presuda od 15. decembra 2004. godine, stav 37).
68. Sud i ESLJP su istakli da princip pravne sigurnosti pretpostavlja poštovanje principa *res judicata*, dodajući da „[...] *pravo na pravično suđenje pred jednim tribunalom, kao što je zagarantovano članom 6 [stav] 1 Konvencije, mora biti tumačeno u svetlu preambule Konvencija, koja u svom relevantnom delu izjavljuje da je vladavina zakona deo zajedničkog nasleđa država ugovornica. Jedan od osnovnih aspekata vladavine zakona je princip pravne sigurnosti, koji pretpostavlja poštovanje principa res judicata, što je konačno načelo sudskih odluka. Ovaj princip ističe da nijedna strana nema pravo da traži preispitivanje konačne i pravosnažne odluke samo u svrhu dobijanja preispitivanja i novog razmatranja slučaja. [...] Odstupanje od ovog načela opravdano je samo kad je to potrebno zbog okolnosti značajnog ili ubedljivog karaktera“* (vidi slučaj Suda KO122/17, citiran gore, stav 151; i vidi slučaj ESLJP-a *Ponomaryov protiv Ukrajine*, zahtev br. 3236/03, presuda od 3. aprila 2008. godine, stav 40).
69. ESLJP je razradio princip pravne sigurnosti u pogledu prava na pravično suđenje i u drugim slučajevima. U slučaju *Ryabykh protiv Rusije*, presuda od 24. jula 2003. godine, ESLJP je istakao sledeće: „*Pravna sigurnost pretpostavlja poštovanje načela res judicata [...], što je konačni princip presuda. Ovaj princip naglašava da nijedna strana nema pravo da traži preispitivanje konačne i obavezujuće presude isključivo u svrhu dobijanja ponovnog razmatranja i novog preispitivanja slučaja. Nadležnost viših sudova trebalo bi da se vrši za ispravljanje pravosudnih grešaka i grešaka u pravdi, ali ne i za sprovođenje novog ispitivanja. Preispitivanje ne treba tretirati kao prikrivenu žalbu i sama mogućnost da se na to pitanje dobiju dva stava nije osnova za ponovno razmatranje. Odstupanje od principa je opravdano samo ako postane potrebno takvim okolnostima i ubedljivim i obavezujućim suštinskim karakterom. [...]. Sud smatra da bi pravo parničara na sud bilo jednako iluzorno ako bi pravni sistem države ugovornice dozvolio da se sudska odluka koja je postala pravosnažna i obavezujuća poništi od strane višeg suda na zahtev državnog zvaničnika“* (vidi slučaj Suda: KO122/17, citiran gore, stav 153; i ESLJP *Ryabykh protiv Rusije*, zahtev br. 52854/99, presuda od 24. jula 2003. godine, stavovi 52 i 56).
70. Ustavni sud se, takođe, poziva na presudu od 17. decembra 2010. godine u slučaju br. KIO8/09 *Nezavisni sindikat radnika Fabrike čeličnih cevi IMK-a u Uroševcu*, gde je istakao: „*Vladavina prava jeste jedan od osnovnih načela*

demokratskog društva i podrazumeva poštovanje načela pravne izvesnosti, posebno u pogledu sudskih odluka koje su postale pravosnažne *res judicata*. Nijedna strana nema pravo da traži preispitivanje konačne i pravosnažne presude samo radi toga da se pokrene novo suđenje i ponovo donese odluka po predmetu (vidi, na primer: *Soutransauto Holding protiv Ukrajine*, br. 48553/99, § 72, *ESLJP* 2002 VII). Kada to ne bi bio slučaj, preinačenje pravosnažne odluke bi dovelo do opšte atmosfere pravne neizvesnosti, čime bi se smanjilo poverenje javnosti u sudski sistem a sledstveno tome i u vladavinu prava. [...] (vidi slučaj Suda: K108/09 *Nezavisni sindikat radnika Fabrike čeličnih cevi IMK-a u Uroševcu*, presuda od 17. decembra 2010. godine, stav 62).

71. Pored toga, u presudi od 12. februara 2016. godine u slučaju br. K132/15, podnosilac zahteva: *Manastir Visoki Dečani*, Sud je naglasio: “Sud smatra da je podnosilac imao legitimna očekivanja da njegov slučaj bude odlučen u konačnoj instanci od strane Imovinskog veća i da nije bilo moguće ponovo ih razmatrati pred Žalbenim većem. Usled toga, podnosilac bi trebalo da vidi presude Imovinskog veća izvršene.

[...]

Na osnovu ovih razmatranja i svoje sudske prakse, kao i sudske prakse *ESLJP*, Sud zaključuje da su presude Imovinskog veća od 27. decembra 2012. godine (br. SCC-08-0226 i br. SCC-08-0227) postale *res judicata* na osnovu gorenavedenih konačnih i obavezujućih odluka Žalbenog veća od 24. jula 2010. godine u vezi sa ovlašćenim stranama.

[...]

Korišćenjem žalbenog postupka za poništenje presuda Imovinskog veća i ponovnim vraćanjem originalnog imovinskog spora redovnim sudovima, Sud nalazi da je Žalbena veće svojim odlukama od 12. juna 2015. godine (br. AC-113-0008 i br. AC-I-13-0009) povredilo načelo pravne sigurnosti i lišilo podnosioca prava na pravično i nepristrasno saslušanje o pravima i obavezama, u smislu člana 31. paragraf 2. Ustava i člana 6. paragraf 1. *EKLJP*” (vidi slučaj Suda: K132/15, podnosilac zahteva: *Manastir Visoki Dečani*, presuda od 12. februara 2016. godine, stavovi 95-97).

72. S tim u vezi, Sud primećuje da njegova gore navedena sudska praksa i sudska praksa *ESLJP*-a, jasno i eksplicitno naglašavaju da pravo na pravično suđenje na osnovu člana 6. *EKLJP*-a i člana 31. Ustava uključuje načelo pravne sigurnosti, koje obuhvata načelo da konačne sudske odluke koje su postale *res judicata* treba da se poštuju i ne mogu se ponovo otvoriti ili postati predmet žalbi.

(ii) Primena gore navedenih načela u ovom slučaju

73. U zahtevu podnosioca, glavna stvar koja treba da se oceni je da li je Vrhovni sud rešenjem [Rev. br. 195/2019] ponovo otvorio stvar podnosioca zahteva koja je odlučena presudom [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine, koji je potvrdio presudu [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine kojom je usvojena tužba podnosioca zahteva i potvrđeno da je podnosilac zahteva vlasnik sporne imovine.

74. Nakon presude [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda, Opština je, preko Osnovnog suda, podnela reviziju Vrhovnom sudu. Podnosilac zahteva je podneo odgovor na reviziju, osporavajući dozvoljenost revizije, budući da je, prema njemu, vrednost spora bila 200.00 evra, dok na osnovu člana 211, stav 3 Zakona o parničnom postupku revizija nije dozvoljena ukoliko vrednost predmeta spora ne prelazi iznos od 3000.00 evra. Osnovni sud je, rešenjem [C. br. 38/2012], odbacio reviziju Opštine, kao nedozvoljenu, sa obrazloženjem da je vrednost spora tužbe i predmetnog tužbenog zahteva bila ispod iznosa od 3000.00 evra.
75. Apelacioni sud je, rešenjem [Ac. br. 3860/18], nakon žalbe Opštine, vratio na presuđivanje i ponovno odlučivanje slučaj, nakon što je ocenio da je prvostepeni sud trebao da u skladu sa članom 36. ZPP-a prema službenoj dužnosti proveriti vrednost spora navedenog u tužbi i da zatim donese rešenje o određivanju vrednosti spora. U ovom slučaju, prema Apelacionom sudu, Opštini je onemogućeno da podnese vanredno pravno sredstvo, reviziju. Apelacioni sud je istakao da *“se prvostepeni sud u ponovljenom postupku upućuje da postupi u skladu sa članom 219. ZPP-a i zatim reviziju zajedno sa spisima predmeta u zakonskom roku prosledi Vrhovnom sudu [...]”*.
76. Iz dosijea predmeta se primećuje da je Osnovni sud nakon rešenja [Ac. br. 3860/18] Apelacionog suda, prosledio spise predmeta Vrhovnom sudu da odluči u vezi sa revizijom. Vrhovni sud je, rešenjem [Rev. br. 195/2019] usvojio, kao osnovanu, reviziju, ukinuo presudu [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine i presudu [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine, kojima je potvrđeno imovinsko pravo podnosiocu zahteva nad spornom imovinom i predmet je vratio na presuđivanje.
77. Sud primećuje da ni Osnovni sud, nakon vraćanja slučaja iz Apelacionog suda rešenjem [Ac. br. 3860/18] u vezi sa dozvoljenošću revizije, a ni Vrhovni sud, nisu razmatrali navod podnosioca zahteva koji se odnosi na nezakonitost revizije zbog iznosa navedenog u tužbi od 200,00 evra i svoju odluku obrazlaže na osnovu sadržaja osporenih izjava.
78. U tom smislu, nije sporna činjenica da ukoliko je vrednost spora ispod sume od 3000.00 evra, prema stavu 3 člana 211. Zakona o parničnom postupku, revizija nije dozvoljena. Takođe se Sud neće upuštati u pitanje kolika je stvarna vrednost spora u postupku. Glavno pitanje koje se postavlja pred Sud je do kojeg momenta je moguće osporavati vrednost spora tokom postupka.
79. Sud primećuje da je sporno da li je vrednost spora koja je predstavljena u sudskim odlukama dok je o slučaju podnosioca zahteva odlučivao Apelacioni sud presudom [AC. br. 3332/2013] bila tačna i da li je to trebalo ispraviti tokom sudskog postupka. Sporna je i činjenica da li je, uprkos iznosu navedenom u tužbi i sudskim odlukama, ono što je važno prilikom ocene dozvoljenosti revizije, stvarna vrednost predmeta spora ili vrednost predstavljena u tužbi i sudskim odlukama.
80. U tom smislu, Sud podseća na član 36. Zakona o parničnom postupku, koji propisuje:

“[U]koliko je tužitelj [...] vrednost predmeta spora u tužbi podnetoj sudu, [...] predstavio veoma visoku ili mnogo nižu vrednost nego što je ona stvarno, onda sud prema službenoj dužnosti ili prema (prapsimit), optužene stranke, najkasnije na pripremnom ročištu, ako ono nije održano, onda na ročištu za glavnu raspravu pravnog pitanja, ali pre nego što počne razmatranje glavnog pitanja, brzo i na prikladan način će odrediti, odnosno će verifikovati tačnost vrednosti date tužbi od stranke tuženika.”

81. S tim u vezi, Sud primećuje da u vezi sa iznosom spora i ako iznos predmeta spora nije tačan, sud će „prema službenoj dužnosti“ ili „prema prigovoru optužene strane“, ali „pre nego što počne razmatranje glavnog predmeta“ utvrditi tačnost vrednosti date u tužbi od stranke tuženika. U ovom slučaju, tokom čitavog sprovedenog postupka, iznos predmeta spora je bio 200,00 evra. Sud nije osporio ovaj iznos ni *ex-officio*, a ni Opština nije osporila da taj iznos nije bio tačan kako bi Osnovni sud odlučio pre glavne sudske rasprave o tačnom iznosu predmeta spora.
82. Stoga, Sud naglašava da je na osnovu jasnog jezika člana 36. Zakona o parničnom postupku, pitanje iznosa spora, bez obzira koliko ga u stvarnosti bilo, trebalo ispraviti do početka razmatranja glavnog pitanja. Sud primećuje da ta moguća ispravka vrednosti spora nije urađena takom sudske rasprave.
83. Opština ističe da je Osnovni sud bio obavezan *ex-officio* da verifikuje vrednost predmeta spora i da Opština kao strana ne može da snosi posledice grešaka sudova. Međutim, Sud primećuje da je Opština imala pravo prema zakonu da pokrene ovu stvar pred Osnovnim sudom, ali to nije uradila. Pored toga, tako nešto nije uradio ni Osnovni sud, nakon što je slučaj podnosioca zahteva u vezi sa dozvoljenošću revizije vraćen na ponovno suđenje od strane Apelacionog suda rešenjem [Ac. br. 3860/18], kao ni Vrhovni sud, koji je razmotrio reviziju Opštine i odgovor na reviziju koji je podneo podnosilac zahteva, a gde je on pokrenuo pitanje dozvoljenosti revizije.
84. U tom smislu, Sud se poziva na član 221. Zakona o parničnom postupku, koji propisuje: *“Nedozvoljivu [...] reviziju rešenjem odbacuje revizioni sud, ukoliko jednu takvu stvar nije učinio prvostepeni sud u okviru njenih ovlašćenja (član 218 ovog zakona). [...]”*
85. Stoga, bila je obaveza Vrhovnog suda da kao poslednji stepen, pre nego što oceni reviziju u vezi sa predmetom spornog pitanja, oceni da li je revizija dozvoljena na osnovu pravnih odredaba koje je Sud gore naveo.
86. Shodno tome, i na osnovu ove ocene i njegove prethodne sudske prakse, kao i sudske prakse ESLJP-a, Sud zaključuje da je Vrhovni sud osporenom odlukom ponovo otvorio slučaj podnosioca zahteva koji je odlučen presudom [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine koji je potvrdio presudu [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine i koje su postale *res-judicata*, uzimajući u obzir vrednost spora koja je prema sudskim odlukama bila ispod vrednosti za koju je dozvoljena revizija, dok vrednost

predmeta spora ni jednom odlukom redovnih sudova nije osporena ili ispravljena.

87. Shodno tome, ukidajući presudu [AC. br. 3332/2013] Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine, kojom je potvrđena presuda [C. br. 38/2012] Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine, bez ocenjivanja dozvoljenosti revizije, Vrhovni sud je povredio princip pravne sigurnosti i uskratio podnosiocu zahteva pravično i nepristrasno suđenje u vezi sa njegovim pravima i obavezama unutar smisla člana 31. stav 2 Ustava i člana 6. stav 1 EKLJP-a.
88. Stoga, Sud zaključuje da je došlo od povrede prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje zaštićeno članom 31. stav 2 Ustava u vezi sa članom 6. stav 1 EKLJP-a.
89. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi prava na zaštitu imovine i prava na jednakost pred zakonom, garantovano članom 46, odnosno 24. Ustava, s obzirom na to da je Sud upravo zaključio da je osporenim odlukom povređeno pravo na pravično suđenje koje je garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP-a, i proglašava nevažećim rešenje Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda od 23. jula 2019. godine, Sud ne smatra neophodnim da odvojeno razmatra navode o povredi prava na zaštitu imovine i prava na jednakost pred zakonom, garantovano članom 46., odnosno 24. Ustava.

Zahtev za neobjavljivanje identiteta

90. Sud podseća da je podnosilac zahteva tražio da se njegov identitet ne objavi.
91. U tom smislu, Sud se poziva na pravilo 32. (6) Poslovnika, koje propisuje:
"Strane u zahtevu koje ne žele da se njihov identitet objavi javnosti to će navesti i izneti dokaze, kojima se opravdavaju takvo odstupanje iz pravila javnog pristupa informacijama u postupku pred Sudom. [...]."
92. Međutim, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije naveo i nije izneo dokaze, kojima bi se opravdavao njegov zahtev za neobjavljivanje njenog identiteta, i shodno tome, ovaj zahtev podnosioca se odbacuje, kao neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilom 59. (1) Poslovnika, na sednici održanoj 29. jula 2020. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

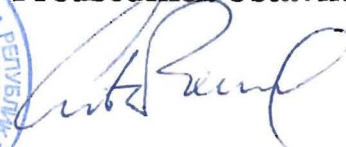
- I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima;
- III. DA UTVRDI da nije neophodno da se razmatra da li je došlo do povrede člana 24. i člana 46. Ustava Republike Kosovo;
- IV. DA UTVRDI da se rešenje Rev. br. 195/2019 Vrhovnog suda Kosova od 23. jula 2019. godine i rešenje Ac.nr. 3860/18 Apelacionog suda od 12. marta 2020. godine, ukidaju;
- V. DA UTVRDI da su presuda AC. br. 3332/2013 Apelacionog suda od 26. aprila 2018. godine i presuda C. br. 38/2012 Osnovnog suda od 30. aprila 2013. godine konačne i obavezujuće, i kao takve *res judicata*;
- VI. DA ODBIJE zahtev za neobjavljivanje identiteta;
- VII. DA NALOŽI Vrhovnom sudu da obavesti Ustavni sud, što je pre moguće, ali najkasnije do 23. decembra 2020. godine, u vezi sa merama preduzetim za sprovođenje presude ovog Suda u skladu sa pravilom 66. (4) Poslovnika;
- VIII. DA OSTANE posvećen ovom pitanju do ispunjenja ovog naloga;
- IX. DA NALOŽI da se ova presuda dostavi stranama i da se u skladu sa članom 20.4 Zakona objavi u Službenom listu;
- X. DA PROGLASI da ova presuda stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi